

आकृष्यमाण इति हरिः सर्वदुःखसंहर्ता खलसंहर्ता वा गोविंदगवां इंद्रियाणां विंदतीति विदोलब्धा सर्वेन्द्रियचालकत्वात् सन्निहितो मां कथं न जानासि सन्निहितोऽप्यशक्तः किं कुर्यादत आह द्वारकावासिन्निति एकरात्रेणैव स्वीयान् आपदः सकाशाद् दुर्घर्तुं समुद्रमध्ये पुरी निर्माणं तां पुरीं प्रति सर्वनगरस्य युगपत्पापणं च कुर्वतस्तव मम त्राणमीषत्करमित्यर्थः ननु सन्निहितः शक्तश्च किमिति दुष्टाननुगृहीयादत आह कृष्णस्मृतमात्र एव सर्वदोषकर्षणं ननु तथापि अन्तःसाहसं मायामूर्खत्वमतिलोभता अशौचं निर्दयत्वं च स्त्रीणां दोषाः स्वभावजा इत्युक्तेः स्वाभाविकस्त्रीदोषो नापनेतुं शक्यः न ह्यार्याविषदं द्राष्टृमृतस्रवाकर्तुं शक्येत्यत आह गोपीजनप्रिय नरेषु तावदत्यंतं नीचागोपाः तस्मिन्नुत्तमोपि नीचतरास्तास्वपितवानुग्रहो दृश्यते किमु तमादृश्यां त्वदेकशरणायां त्वयैव राजसूयाभिषेकेणानुगृहीतायामिति भावः ॥ ४१ ॥ केशव कश्च अश्च ईशश्च ब्रह्मविष्णुरु

वैशंपायन उवाच आकृष्यमाणे वसने द्रौपद्या चिंतितो हरिः ॥ गोविंदद्वारकावासिन् कृष्णगोपीजनप्रिय ॥ ४१ ॥ कौरवैः परिभूतां मां किं न जानासि केशव ॥ हेनाथ हेरमानाथ ब्रजनाथार्तिनाशन ॥ कौरवार्णवमग्नं मामुद्धरस्व जनार्दन ॥ ४२ ॥ कृष्णकृष्णमहायोगिन् विश्वात्मन् विश्वभावन ॥ प्रपन्नां पाहि गोविंद कुरुमध्ये वसीदतीं ॥ ४३ ॥ इत्यनुस्मृत्य कृष्णं सा हरिं त्रिभुवनेश्वरं ॥ प्रारुदद्दुःखिताराजन्मुखमाच्छाद्य भामिनी ॥ ४४ ॥ याज्ञसेन्यावचः श्रुत्वा कृष्णो गद्गरितो भवत् ॥ त्यक्त्वा शय्यासनं पद्भ्यां कृपालुः कृपयाभ्यगात् ॥ ४५ ॥ कृष्णं च विष्णुं च हरिं नरं च त्राणाय विक्रोशति याज्ञसेनी ॥ ततस्तु धर्मोत्तरितो महात्मा समावृणो द्वैविविधैः सुवस्त्रैः ॥ ४६ ॥ आकृष्यमाणे वसने द्रौपद्यास्तु विशांपते ॥ तद्रूपमपरं वस्त्रं प्रादुरासीदनेकशः ॥ ४७ ॥ नानारागविरागाणिवसनान्यथ वै प्रभो ॥ प्रादुर्भवन्ति शतशो धर्मस्य परिपालनात् ॥ ४८ ॥ ततो हलहलाशब्दस्तत्रासीद्द्वोरदर्शनः ॥ तद्द्रुततमं लोके वीक्ष्य सर्वे महीभृतः ॥ शशंसु द्रौपदीं तत्र कुत्संतो धृतराष्ट्रजं ॥ ४९ ॥ शशाप तत्र भीमस्तुराजमध्ये बृहत्स्वनः ॥ क्रोधाद्दिस्फुरमाणौष्ठो विनिष्पिष्य करेकरं ॥ ५० ॥ भीम उवाच इदं मे वाक्यमादध्वं क्षत्रियालोकवासिनः ॥ नोक्तपूर्वं न रैरन्यैर्न चान्यो यद्वदिष्यति ॥ ५१ ॥ यद्येतदेव मुक्त्वा हं न कुर्यां पृथिवीश्वराः ॥ पितामहानां पूर्वेषां नाहं गतिमवाप्नुयाम् ॥ ५२ ॥

द्राः तैः सह वातिगच्छतीति केशवब्रह्मादीनामपि प्रवर्तकतदात्मकेति अतः सर्वथा त्वं मामनुगृहीष्वेति भावः आर्तिनाशनेति गोवर्द्धनोद्धरणदावाग्निपानादिना ब्रजवासिनामार्तिस्त्वयैव यथानाशिता तथा ममाप्यार्तिनाशयेति भावः ॥ ४२ ॥ विश्वात्मन् विश्वांतर्यामिन्नित्यर्थः विश्वभावन विश्वकर्त्तः अंतर्यामित्वेन शत्रुं वाऽस्मिन्नर्थे उदासीनं कुरु अथवा विश्वकर्तृत्वेन वस्त्राणि बहूनि समर्पयेति भावः ॥ ४३ ॥ भामिनी दीप्तिमती स्वस्मिन् भगवदनुग्रहे निश्चयात् शत्रून् गणयंतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥ गद्गरितः करुणातिशयाद्ब्रद्वकंठः ॥ ४५ ॥ धर्मोत्तरितः धर्म एव अंतरं वस्त्रं तद्भावं गतवान् गत्वा च तां वस्त्रपूगैः समावृणोच्च ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ नानारागाणि च विरागाणिकेवलश्वेतानि च नास्य कार्यं कदर्याणां नास्य क्षाम्यं महात्मनां नास्त्युपेक्ष्यो हरेर्भक्त इति द्यूते प्रदर्शितं ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ शशापशपथं कृतवान् ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥